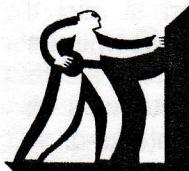

GÂNDUL

anonomului

**ANUL II - NR. -- 14--
-15--IUNIE--- -
2004-**

GRATUIT©®

**Membri fondatori:
Ion Mazere, Teodor Dobre.
Publicație a Cenaclului „ANONIMUL”
a Gânditorilor Creatori Anonimi**

REDACTIA :

**București, Strada Cara Anghel, nr.
8, bl. B9, sc.5, et. 4, ap.73, sect.6,
cod:76807 Tel :7450206; 4402392
e-mail: dobre_teodor@yahoo.com**

DINCOLO DE PENSIONARE

Însemnări (3)

În cadrul evenimentelor sociale mărginașe în care pensionarul își consumă ultima parte a existenței pământești, nu odată mediul uman și organizarea social politică statală se modifică spontan - Cazul revoluției din 1989, ș. a., cu ceea ce a urmat depășind matca în care (rău, bine) societatea umană curgea.

În asemenea împrejurări spontane de răzvrătire socială cu victime, morți și răniți, chiar dacă scopul în perspectivă se justifică, în plan imediat pensionarul devine prima victimă socială majoră, asupra căreia o să revenim.

Pentru că destabilizarea ordini, a structurilor social-economice și de producție s-a reflectat imediat în scădere bruscă a nivelului de trai, receptat diferit de unele persoane și grupuri sociale ridicate pe val,

iar pensionarii sub val.

În haosul creat în numele libertății, vătătoarea a scos la suprafață destui oameni vanitoși, fără scrupule ce apar ca ciupercile după ploaie: asociații, fundații, partide, sindicate, și alte forme încropicite ad-hoc fără reguli și statute precise, care profitând de vidul legislativ sau înfruptat care mai de care din avuția națională, folosind abuzul, violența și chiar forța, pentru a se îmbogăți peste noapte. Un fel de Eldorado. Asupra acestor buboai durerioase și purulente, încă nevindecate, nu vreau să mă opresc cu detalii, deoarece nu fac obiectul articolului în discuție. Poate cu altă ocazie.

Acum un lucru este clar, că în această primă parte a schimbărilor începute spontan în 1989 greu la dus și-l duc încă marea masă de pensionari, din două cauze majore independente de ei:

Prima – pensionarul nu se mai află în postura mecanicului de locomotivă, sau a șoferului, să poată opri trenul, sau transportul comun, pentru a forța obținerea revendicărilor cerute.

A doua - pensionarului nu-i mai trece prin mâini bunuri materiale, sociale, sau diverse valori de care să profite nelegal, cum au făcut mulți folosind ambiguitatea, uneori complicitatea autorităților, ca în cele din urmă să nesocotească pe cei mulți neajutorați, păgubiți și săraciți.

În aceste împrejurări anarhopăguboase, pensionarul cu singurul lui venit pensia asigurată de un stat dezarticulat și Jefuit a rămas descoperit, o ființă a nimănui.

Un neputincios la propriu și la figurat, de mila căruia nu plânge și nu se

împiedică nimeni, pentru că el nu poate opri trenul să forțeze nota, nu are nici „gloante” potrivite pentru a se impune cât de cât.

Din păcate el pozând astfel în panoplia socială nu este luat în seamă decât la scorul urnelor de vot, din 4 în 4 ani. Deși pensionarii, peste 6 milioane, sunt o forță după număr, însă în realitate apar ca o masă de oameni dezlânătă, debusolată, măcinată de propriile carente vitale, incapabilă să se impună pe nici un plan, cu mici excepții individuale, rămânând astfel la nivelul social cel mai de jos, masă de manevră la cheremul și interesele altora.

Nu întâmplător, treptat potențialul sufletesc al pensionarului pus în libertatea poziției minore, rătăcește dezordonat, fără teluri precise, împletindu-se adesea în cele mai nesudate trăsături morale, oscilante și contradictorii.

Din nefericire câmpul îngust de mișcare sub aspect economic și spiritual duce la izolarea acestuia, lipsit de perspectiva viitorului ce nu-i mai aparține. Un factor definitoriu în această privință îl constituie și starea sa biologică, când vederea se micșorează, auzul scade, mișcarea se îngreunează. Ca să nu mai amintim când unul din soți dispare, cel rămas apare ca o ființă cu membrele amputate. Câmp propice să prolifereze diverse credințe apocaliptice, despre ce a fost și ce va fi, iar superstițiile să paraziteze sentimentul uman și să-l înmoie pro și contra, nefișesc.

În timp ce conștiința pensionarului, nealterată, abundă în ținuturi și practici noi de cucerire, tînzând în drumul său spre o nouă

limpezime. Care? Vă las pe dv. să cugetați . Care!

Eu pun punct aici pentru încheiere, cu gândul la spusa unui confrate. Greutăți mari și mici îl absorb pe pensionar în asemenea măsură încât el se naște, trăiește și pleacă (unde) doar cu iluzia că a cunoscut lumea și a înțeles-o.

ION MAZERE

SHIVA

Groapă de suflet, ascunsă-n frumos,

Un om te caută, deloc spre vreme,
Prin flăcări negre cine se mai teme

Că neschimbătul sens privește-n jos?

În colțul lumilor răsar săruturi -
Contur de inimi, măștile schimbăte,

Din sunete de-apoi, azi neaflate
Bărbatul artei săngerează fluturi.

Și arde răscolit un negru soare -
Fărâme dinspre astri, cerul doare;
Norii își frâng flirea purpurie,

Tot spasmul vertical acum învie
Din alte vietii de subteran miracol
Totemul aspru, masculin oracol.

OCTAVIAN MIHALCEA

OMUL MITUL NEMURIRII SUFILETULUI ȘI REÂNVIEREA

Omul, recunoscut gânditor, a intuit cu mult mai devreme de timpul lor, mai toate marile descoperirii ale umanității. Ființa lui sensibilă, răscolitoare și nemulțumită și-a pus mereu întrebări, la care a găsit și răspunsuri.

Dar multe mituri s-au dovedit în timp
făptate de devărătate, de aceea bunul simt
al mulțor oameni mai puțin patimai
susținător a celor două extreame
(religie-știință) consideră că nemurirea
și reînvierea, sunt alternativa
frumosă. Însă cum omul operează cu
certitudinii, a început de mai mult timp,
împrejurul său este vagi indicii,
pe care să aducă reproșuri și corjări
transformata în impertinență, cănd, și-a
permis să aducă supărare lui să-
curajă, la venirea din suferință și durează,
în momentul când tot să septână
imperfecțiunile sesizate de el. Acum
preferind să devină salvator miraculoase,
să-lăudă răbdarea și nu a mai putut să
fie nici binevoitor, nici spus, nici
ascultător; deoarece el suferă, și își
dorează mult prea multe în scurta lui
viață, în care nu avea parte, decât de
promisiuni, și acel puțin strict necesar
creat la începuturile mai puțin
exigente, făță de certitudine acută.
Despre problema spiritualului universal,
spiritului uman în special, încă nu se
cunoaște nici concet, totuși
despre problemele spirituale acutale.
Dacă până acum căutările nu au dus
nicăieri și totuși treneauă, se poate
deduce că această speculație despre
spiritul său a dovedit eroarea, sau că nu
lumină. Însă până când să se facă
s-a putut, ori nu s-a dovit să se facă
spiritul său a dovedit eroarea, sau că nu
independență de materie" sună, sau nu
sună abandonata până la apuzare,
trebuie apărată pînă la cîntările,
sunt, această pîsta a căntărilor,
demonastrează că acese "spite
lumină. Însă până când să se facă
s-a putut, ori nu s-a dovit să se facă
spiritul său a dovedit eroarea, sau că nu
despre că această speculație despre
spiritul său totuși treneauă, se poate
deduce că căutările "spite
lumină.

Că tot ce există pe lume, este în totală interdependentă și dependență de materie, au intuit și anticii, iar știința modernă a demonstrat, prin toate descoperirile, ce s-au făcut și se fac în continuare. Cu toate că până în prezent, încă nu s-a descoperit nimic care să susțină teza spirituală, lumea nu dorește să se despartă de teoria spiritelor, care este ceva aşa de plăcut, frumos și util, încât îi vine ca o mânușă ce o protejează de frigul morții eterne. Dacă vorbim la modul general că spiritul reprezintă personalitatea, sau particularitatea distinctivă a ceva, aşa se poate accepta acea existență a lui, dar, ca să ne imaginăm că putem vedea un abur, sau eter translucid imaterial, ce țâșnește din trup, se rupe și are o existență independentă, este deja o prea frumoasă fantezie ce trebuie demonstrată.

Se știe că nimic nu există fără consum de energie, de aceea spiritul fiecăruia, dacă există, este creat de energia vitală; cum sunt, și acele aure energetice proprii corpului viu, sau hologramele care se aseamănă cu spiritul, ce se pot materializa doar printr-un consum energetic. Dacă sursa de energie, încețează furnizarea energiei necesare întreținerii vieții acelei imagini, holograma dispare, moare. De aceea spiritul după dispariția trupului, trebuie alimentat cu energie extracorporeală. Oare, există și o altă formă de energie inepuizabilă nedescoperită încă? Dacă da, atunci la muncă savanți, pentru descoperirea acestei „energii a duhului” ce se manifestă în noi și împrejurul nostru, ce ne susține și provoacă în continuare!

Apoi se mai vehiculează și ideea nemuriri sufletului, a rămânerii lui pururi viu! Vai de el biet suflet conștient, pururea nemuritor și rătăcitor, condamnat la o viață de vagabondaj, fără identitatea trupului, fără trecut și fără viitor, trăind un permanent, și plăcitor azi, mereu egal cu sine și fără nici o perspectivă: fără emoții, fără frică, teamă sau bucurii, și lipsit de dragostea binecuvântată a trupului viu, dar trecător.

Omul, plecând întotdeauna de la particular la general și invers, în explicarea tuturor fenomenelor, intuite sau întâlnite. Despre fenomenul spirit, se bănuiește că există, se fac speculații filozofice și se aduc mărturii ale unor oameni ce au calități "paranormale", sau care au întâlnit spiritele și au stat de vorbă cu ele.

Dar toate acestea sunt nesatisfătoare, pentru rigurozitatea științei, care nu se limitează la vorbe și speculații. Însă cum religia, a fost, este, și va fi necesară, iar mitul existenței spiritelor în general, și a spiritului omenesc în mod special, duce la ideea continuării vieții prin acel spirit, ce se poate reîncarna, după dispariția fizică și convine. Mitul nemuriri sufletului, a fenomenului creației prin Spiritul Suprem, capătă sens, pentru a nu ne simți nimicul trecător, cum suntem de fapt, și ne este necesar, ca aerul ce îl respirăm, pentru a nu fi sufocați de lipsa oxigenului atât de necesar vieții extras din el, invizibil, insesizabil, dar existent în mod concret (poate ca și sufletul).

TEODOR DOBRE